

PAPA.

Ik vertrouw ten minste dat jij verstandig genoeg bent om dat voor jou geen gemis te noemen; want hoe een denkend mensch plezier kan hebben in zoo iets onnoozels als dansen, begrijp ik niet... goed voor zoo'n kuikentje als Suus, maar voor jou bijvoorbeeld...

EMMA.

Och 't zal voor mij nu ook wel nooit meer voorkomen. Johan kan 't niet doen en hij zou 't natuurlijk niet prettig vinden...

PAPA.

Neen, neen, natuurlijk. Johan zal niet veeleischend zijn, maar hij verlangt in zijn vrouw vooral huishoudelijkheid... en zorg. Johan is een braaf, degelijk mensch, Emma, die verdient dat je hem gelukkig maakt.

EMMA.

Ja pa. (*Suze komt op*).

SUZE.

Daar komt Johan aan, Em! en Papa! u heeft uw pantoffels nog aan!

PAPA.

O ja... ja... nu moet ik waarachtig weer naar boven! Och wat een last bezorgen die menschen je toch! (*Hij gaat als onwillig weg, maar Emma houdt hem even terug en strikt met grooten ernst zijn das beter vast*).

EMMA.

Wacht even... zóó... (*dan trekt ze den rok wat recht, pluist de mouw af en zegt tot Suze*) Ga jij eens mee naar de schoenen zoeken, Suus.

SUZE (*neemt Papa mee*).

Komaan dan maar papaatje. (*Hoofdschuddend*). 't Is toch erg, zoo'n geleerde vader! (*Papa en Suze af*).

Vierde Tooneel.

EMMA. JOHAN.

(*Johan komt op door 't tuinhek (achtergrond). Hij heeft een gewoon, goed, kalm gezicht; een voet is stijf maar niet erg merkbaar. Emma gaat hem met een kalmen glimlach eenige passen tegemoet*).

EMMA.

Dag Jo.

JOHAN (*joviaal hartelijk, geeft haar een zoen op de wang*).

Dag lieve kind, hoe gaat 't? Heb je je niet moe gemaakt voor 't feest van vandaag? Een echt feest is 't voor ons, niet waar Em?

EMMA.

Ja Jo.

JOHAN.

Ja een gewichtige... een gelukkige dag in ons leven, hè?

EMMA.

Zeker... Wat heb je me een mooie bouquet gestuurd van morgen. Dank je wel, hoor.

JOHAN.

Vond je hem mooi? Dat doet me plezier, ik heb anders zoo weinig verstand van die dingen.

EMMA.

Er was een klein bouquetje bij, voor jou denk ik... ik zal 't je voor je knoopsgat geven... (*ze wil opstaan*).

JOHAN (*houdt haar tegen*).

Neen, kind... neen... ik draag nooit bloemen op m'n jas... dat moet ik niet doen.

EMMA (*verwonderd*).

Waarom niet?

JOHAN.

Och zulke fatterigheidjes hooren niet meer bij mij... zie je (*hij slaat zich op 't been*) dat hoort niet bij elkaar.

EMMA (*verdrietig*).

Och Jo... waarom zeg je dat nou... dat vind ik volstrekt niet, dat is nu heusch maar een idee van je.

JOHAN.

Geef me maar een zoen, dan ben ik dubbel tevreden. Suze moet mijn bloemetjes maar op haar jurk steken.

EMMA.

Jurk? Suus heeft vandaag een echte japon aan hoor; ze is een heele dame met haar eersten sleep! (*Suze op met haar vader*).

Vijfde Tooneel.

De vorigen. PAPA. SUZE.

PAPA.

Dag jongen... Holtz... welkom, welkom hoor...

JOHAN.

Dag meneer.. (*wat haperend*) dank u... u is altijd zoo hartelijk voor me... en ik ben u daarvoor zoo dankbaar... t Is zoo'n mooie dag voor me, meneer, zoo'n mooie dag... (*tegen Suze*). Dag Suusje!

SUZE.

Dag, Johan! Nu, hoe vind je mijn japon? (*zij draait rond*).

JOHAN.

Prachtig... prachtig hoor, en zoo deftig.

SUZE.

En wat heb je wel van Emmy haar japon gezegd?